

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- O</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- ! proof- ראיה- ■</p>
--	--

מקרא-key:

Talmud Navigator

כתובות-האשה שנפלו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מזמרא	מאן דאמר											
דרכי אבא נמי לא קשיא, משום איבה.											!	◇
ההוא גברא דנפלה ליה יבמה בפומבדיתא, בעי אחוה למפסלה לה בגיטא מיניה, א"ל: מאי דעתך? משום נכסי, אנא בנכסי פליגנא לך.												◇
כיון דאמור רבנן לא לזיבין, אע"ג דזיבין לא הוה זביניה זביני	רב יוסף:											◇
מי שמת, והניח שומרת יבם והניח נכסים במאה מנה, אף על פי שכתובה אינה אלא מנה - לא ימכור, שכל נכסיו אחראין לכתובה.	דתניא:											◇
וכל היכא דאמור רבנן לא לזיבין, אע"ג דזיבין לא הוה זביניה זביני?	אמר ליה אביי:										!	◇
תמכור	והתנן, בית שמאי:										!	◇
לא תמכור	בית הלל:										!	◇
שאם מכרה ונתנה - קיים	אלו ואלו מודים:										!	◇
שלחיה לקמיה דר' חנינא בר פפי												◇
כדרב יוסף.	שלחה: [ר' חנינא בר פפי]											◇
אטו ר' חנינא בר פפא כיפי תלה לה?	אביי:										!	◇
שלחיה לקמיה דרב מניומי בריה דרב נחומי												◇
כדאביי, ואי אמר בה רב יוסף טעמא אחרינא שלחו לי.	שלחה: [רב מניומי בריה דרב נחומי]											◇
נפק רב יוסף דק ואשכח												◇
הרי שהיה נושה באחיו ומת, והניח שומרת יבם, לא יאמר הואיל ושאיני יורש החזקתי, אלא מוציאין מיבם ויקח בהן קרקע והוא אוכל פירות.	דתניא:											◇
דלמא דטבא ליה עבדו ליה	א"ל אביי:										!	◇
תנא תני: מוציאין, ואת אמרת: דטבא ליה עבדו ליה	א"ל: [רב יוסף]										!	◇
הדור שלחיה קמיה דרב מניומי בריה דרב נחומי												◇
זו אינה משנה.	אמר להו [רב מניומי בריה דרב נחומי], הכי אמר רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן:											◇
מאי טעמא?											!	◇
אילימא משום דהוה להו מטלטלי, ומטלטלי לכתובה לא משעבדי											!	◇
דלמא רבי מאיר היא											!	◇
מטלטלי משעבדי לכתובה.	דאמר: [רבי מאיר]										!	◇
ואלא משום דאמר לה את לאו בעלת דברים דידי את											!	◇
דלמא רבי נתן היא											!	◇
מנין לנושה בחבירו מנה וחבירו בחבירו, מנין שמוציאין מזה ונותנין לזה? ת"ל: (במדבר ה') ונתן לאשר אשם לך	דתניא, רבי נתן:										!	◇
אלא, לא אשכחן תנא דמחמיר תרי חומרי בכתובה, אלא אי כרבי מאיר אי כר' נתן.											!	◇
א"כ, היינו דשמענא ליה לאביי דאמר זו אינה משנה, ולא ידענא מאי היא.	רבי:										!	◇
ההוא גברא דנפלה ליה יבמה במתא מחסיא, בעא אחוה למיפסלה בגיטא מיניה, אמר ליה: מאי דעתך? אי משום נכסי, אנא בנכסי פליגנא לך.												◇

disputants-חולקים ♦ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה- story O	מימרא-statement ■ קושיא-challenge † שאלה-question ^ תירוץ-answer! † ראיה-proof ■
מקרא-key:	

Talmud Navigator

כתובות-האשה שנפלו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אמר ליה: מסתפינא דעבדת לי כדעבדי פומבדיתאה רמאה												פב.
אמר ליה: אי בעית פלוג לך מהשתא.												פב.
האומר לחבירו לך ומשוך פרה זו, ולא תהיה קנויה לך אלא לאחר שלשים יום - לאחר ל' יום קנה ואפ"ל עומדת באגם	מר בר רב אשי, אע"ג דכי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן:											פב.
התם בידו, הכי לאו בידו.	[מר בר רב אשי]											פב.
לא קני	והא כי אתא רבין א"ר יוחנן:											פב.
לא קשיא: הא דא"ל קני מעכשיו, הא דלא אמר ליה קני מעכשיו:												פב.
יבם ואח"כ חילק, מהו?	בעו מיניה מעולא:											פב.
לא עשה ולא כלום	[עולא]											פב.
חילק ואח"כ יבם, מהו?	[בעו מיניה מעולא]											פב.
לא עשה ולא כלום.	[עולא]											פב.
השתא יבם ואח"כ חילק לא עשה ולא כלום חילק ואח"כ יבם מבעיא?	מתקיף לה רב ששת:											פב.
שני מעשים הוו.												פב.
בין יבם ואח"כ חילק, בין חילק ואח"כ יבם - לא עשה ולא כלום.	כי אתא רבין אמר ר"ל:											פב.
והלכתא: לא עשה ולא כלום.												פב.
פירות המחוברים לקרקע - שלו.	חכמים:											פב.
אמאי? והא כל נכסיו אחראין וערבאין לכתובתה												פב.
תני: שלה.	ריש לקיש:											פב.
כנסה - הרי היא כאשתו.												פב.
למאי הלכתא?												פב.
לומר, שמגרשה בגט ומחזירה.	רבי יוסי בר' חנינא:											פב.
מגרשה בגט, פשיטא												פב.
מהו דתימא (דברים כ"ה) ויבמה אמר רחמנא, ועדיין יבומין הראשונים עליה, לא תיסגי לה בגט אלא בחליצה, קא משמע לן.												פב.
מחזירה, פשיטא												פב.
מהו דתימא, מצוה דרמא רחמנא עליה עבדה, והשתא תיקום עליה באיסור אשת אח, קא משמע לן.												פב.
ואימא הכי נמי												פב.
אמר קרא: (דברים כ"ה) ולקחה לו לאשה, כיון שלקחה נעשית כאשתו.												פב.
בלבד שתהא כתובתה על נכסי בעלה הראשון.												פב.
מאי טעמא?												פב.
אשה הקנו לו מן השמים.												פב.
ואי לית לה מראשון אית לה משני כדי שלא תהא קלה בעיניו להוציאה.												פב.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
---	--

Talmud Navigator

כתובות-האשה שנפלו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
לא יאמר לה הרי כתובתיך.												פב: <
מאי וכן?												פב: &
מהו דתימא, התם הוא דלא כתב לה דקנאי ודקניא, אבל הכא דכתב לה דקנאי ודקניא - אימא סמכה דעתה, קמ"ל.												פב: &
גרשה - אין לה אלא כתובתה.												פב: <
גרשה אין, לא גרשה לא												פב: ■
קא משמע לן כדרכי אבא.												פב: ■ &
החזירה - הרי היא ככל הנשים, ואין לה אלא כתובתה.												פב: ■ <
החזירה מאי קא משמע לן?												פב: &
המגרש את האשה ומחזירה, על מנת כתובה ראשונה מחזירה	תנינא:											פב: ■ &
מהו דתימא, אשתו הוא דאיהו כתב לה כתובה מיניה, אבל יבמתו דלא איהו כתב לה, היכא דגרשה ואהדרה - אימא כתובה מיניה, קא משמע לן.												פב: ■ &
בראשונה היו כותבין לכתובתה מאתים ולא למנה מנה, והיו מזקינין ולא היו נושאיין נשים, עד שבא שמעון בן שטח ותיקן: כל נכסיו אחראין לכתובתה.	רב יהודה:											פב: ■ &
בראשונה היו כותבין לכתובתה מאתים ולא למנה מנה, והיו מזקינין ולא היו נושאיין נשים, התקינו שיהיו מניחין אותה בבית אביה ועדיין כשהוא כועס עליה, אומר לה לכי אצל כתובתיך, התקינו שיהיו מניחין אותה בבית חמיה, עשירות עושות אותה קלתות של כסף ושל זהב, עניות היו עושות אותה עביט ועדיין כשכועס עליה, אומר לה טלי כתובתיך וצאי, עד שבא שמעון בן שטח ותיקן, שיהא כותב לה כל נכסיו אחראין לכתובתה.	תניא נמי הכי:											פב: ■
הדרן עלך האשה												פב: &

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא-:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>
--	---

Talmud Navigator

כתובות-הכותב לאשתו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מ	פג.
מימרא														
הכותב לאשתו דין ודברים אין לי בנכסיך - הרי זה אוכל פירות בחייה, ואם מתה - יורשה. אם כן, למה כתב לה דין ודברים אין לי בנכסיך? שאם מכרה ונתנה - קיים.													■	פג.
כתב לה דין ודברים אין לי בנכסיך ובפירותיהן - הרי זה אינו אוכל פירות בחייה, ואם מתה - יורשה													■	פג.
לעולם אוכל פירי פירות, עד שיכתוב לה דין ודברים אין לי בנכסיך ובפירותיהן ובפירי פירותיהן עד עולם.	רבי יהודה:												■	פג.
כתב לה דין ודברים אין לי בנכסיך ובפירותיהן ובפירי פירותיהן בחיך ובמותך - אינו אוכל פירות בחייה, ואם מתה - אינו יורשה	[ת"ק]												◆	פג.
אם מתה - יירשנה, מפני שמתנה על מה שכתוב בתורה, וכל המתנה על מה שכתוב בתורה - תנאו בטל.	רשב"ג:												◆	פג.
האומר לאשתו.	תני רבי חייא:												■	פג.
וכי כתב לה הכי מאי הוי?													⚡	פג.
האומר להבירו דין ודברים אין לי על שדה זו, ואין לי עסק בה, וידי מסולקת הימנה - לא אמר כלום	והתניא:												■	פג.
בכותב לה ועודה ארוסה כדרב כהנא	אמרי דבי רבי ינאי:												!	פג.
נחלה הבאה לאדם ממקום אחר, אדם מתנה עליה שלא יירשנה וכדבא	דאמר רב כהנא:												■	פג.
האומר אי אפשי בתקנת חכמים כגון זו - שומעין לו.	דאמר רבא:												■	פג.
מאי כגון זו?													^	פג.
כדרב הונא אמר רב													!	פג.
יכולה אשה שתאמר לבעלה איני ניוונת ואיני עושה.	דאמר רב הונא אמר רב:												!	פג.
אי הכי, אפילו נשואה נמן													⚡	פג.
נשואה - ידו כידה	אביי:												◆	פג.
ידו עדיפא מידה.	רבא:												◆	פג.
נפקא מינה?													⚡	פג.
לשומרת יבם.													!	פג.
קנו מידו, מהו?	איבעיא להו:												^	פג.
מדין ודברים קנו מידו.	רב יוסף:												◆	פג.
מגופה של קרקע קנו מידו.	רב נחמן:												◆	פג.
מסתברא מילתא דרב יוסף בעורר, אבל בעומד - מגופה של קרקע קנו מידו.	אביי:												■	פג.
הלכתא: מגופה של קרקע קנו מידו.	אמימר:												■	פג.
בעורר או בעומד?	רב אשי לאמימר:												^	פג.
למאי נפקא מינה?	[אמימר]												⚡	פג.
לכדרב יוסף	[רב אשי]												!	פג.
לא שמיע לי, כלומר, לא סבירא לי.	אמר ליה: [אמימר]												■	פג.
אם כן, למה כתב לה וכו'.													■	פג.
ותימא ליה: מכל מילי סליקת נפשך													⚡	פג.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

מקרא-key:

Talmud Navigator

כתובות-הכותב לאשתו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אינו עליו אונאה	שמואל:											
אלא הלכה כרבן שמעון בן גמליאל, דאמר: המתנה על מה שכתוב בתורה - תנאו בטל, ולא מטעמיה												
מתה - יירשנה	דאילו רשב"ג סבר:											
מתה - לא יירשנה.	ורב סבר:											
האי מטעמיה ולא כהילכתיה הוא												
אלא, הלכה כרבן שמעון בן גמליאל, דאמר: אם מתה - יירשנה, ולא מטעמיה												
בדאורייתא תנאו בטל, הא בדרבנן תנאו קיים	דאילו רשב"ג סבר:											
אפילו - בדרבנן תנאו בטל.	ורב סבר:											
האי כטעמיה וכהילכתיה הוא, ורב מוסיף הוא												
אלא, הלכה כרבן שמעון בן גמליאל, דאמר: אם מתה - יירשנה, ולא מטעמיה												
ירושת הבעל דאורייתא, וכל המתנה על מה שכתוב בתורה - תנאו בטל	דאילו רשב"ג סבר:											
ירושת הבעל דרבנן, וחכמים עשו חיוזוק לדבריהם כשל תורה.	ורב סבר:											
ורב סבר ירושת הבעל דרבנן?												
היורש את אשתו - יחזיר לבני משפחה וינכה להן מן הדמים	והתנן, רבי יוחנן בן ברקא:											
והוינן בה, מאי קסבר?												
אי קסבר: ירושת הבעל דאורייתא												
אמאי יחזיר?												
ואי דרבנן												
דמים מאי עבידתיהו?												
לעולם קסבר: ירושת הבעל דאורייתא, וכגון שהורישו אשתו בית הקברות, משום פגם משפחה אמור רבנן לישקול דמי וליהדר, ומאי ינכה להן מן הדמים? דמי קבר אשתו	ואמר רב:											
המוכר קברו ודרך קברו, מעמדו ומקום הספידו - באין בני משפחה וקוברין אותו בעל כרחו, משום פגם משפחה	כדתניא:											
רב לטעמיה דרבי יוחנן בן ברקא קאמר, וליה לא סבירא ליה.												
מי שמת, והניח אשה ובעל חוב וירשין, והיה לו פקדון או מלוה ביד אחרים, רבי טרפון אומר: ינתנו לכושל שבהן	[רבי טרפון]											
אין מרחמין בדיון, אלא ינתנו לירשין, שכולן צריכין שבועה ואין היורשין צריכין שבועה.	רבי עקיבא:											
הניח פירות תלושין מן הקרקע - כל הקודם בהן זכה בהן.												
זכתה אשה יותר מכתובתה, ובעל חוב יותר על חובו, המותר - רבי טרפון אומר: ינתנו לכושל שבהן	[רבי טרפון]											
אין מרחמין בדיון, אלא ינתנו לירשין, שכולם צריכין שבועה ואין היורשין צריכין שבועה.	רבי עקיבא:											
למה לי למיתני מלוה, למה לי למיתני פקדון?												
צריכא, דאי תנא מלוה, בהא קאמר רבי טרפון, משום דמלוה להוצאה ניתנה, אבל פקדון דאיתיה בעיניה - אימא מודי ליה לרבי עקיבא ואי תנא הא, בהא קאמר רבי עקיבא, אבל בהך אימא מודי לרבי טרפון, צריכא.												
מאי לכושל?												

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ קושיא-challenge ? שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
---	--

מקרא-key:

Talmud Navigator

כתובות-הכותב לאשתו	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
לכושל שבראיה	רבי יוסי ברבי חנינא:									◇	!	◇	פד.		
לכתובת אשה, משום חנינא.	רבי יוחנן:									◇	!	◇	פד.		
כתנאי											■		פד.		
לכושל שבראיה, והוא כשר	רבי בנימין:									◇	■	◇	פד.		
לכתובת אשה, משום חנינא.	רבי אלעזר:									◇	■	◇	פד.		
הניח פירות התלושין.												■	פד. <		
ורבי עקיבא, מאי איריא מותר? כולוהו נמי דיורשין הון											?	◇	פד.		
אין הכי נמי, ואידי דאמר רבי טרפון מותר, תנא איהו נמי מותר.											!	◇	פד.		
ור"ע, תפיסה לא מהניא כלל?											?	◇	פד. :		
והוא שתפס מחיים.	רבא אמר רב נחמן:										!	◇	פד.		
ולרבי טרפון, דמנחי היכא?											^	◇	פד.		
והוא שצבורין ומונחין ברשות הרבים, אבל בסימטא לא	רב ושמואל דאמרי תרוייהו:										◇	!	◇	פד.	
אפי' בסימטא.	רבי יוחנן וריש לקיש דאמרי תרוייהו:										◇	!	◇	פד.	
דון דייני כר' טרפון, ואהדריה ר"ל לעובדא מיניהו	[ריש לקיש]										◇	■	◇	פד.	
עשית כשל תורה.	אמר ליה רבי יוחנן:										◇	■	◇	פד.	
לימא בהא קמיפלגי												?	פד.		
טעה בדבר משנה חוזר	דמ"ס: [ריש לקיש]										◇	■	?	◇	פד.
טעה בדבר משנה אינו חוזר	ומר סבר: [רבי יוחנן]										◇	■	?	◇	פד.
לא, דכ"ע - טעה בדבר משנה חוזר, והכא בהא קמיפלגי												!	פד.		
הלכה כר"ע מחבירו ולא מרבו	מר סבר: [רבי יוחנן]										◇	■	!	◇	פד.
הלכה אפי' מרבו.	ומר סבר: [ריש לקיש]										◇	■	!	◇	פד.
ואיבעית אימא: דכ"ע - הלכה כר"ע מחבירו ולא מרבו, והכא בהא קמיפלגי												!	פד.		
רבי טרפון רבו הוה	מר סבר: [רבי יוחנן]										◇	■	!	◇	פד.
חבירו הוה.	ומר סבר: [ריש לקיש]										◇	■	!	◇	פד.
ואיבעית אימא: דכולי עלמא - חבירו הוה, והכא בהא קמיפלגי												!	פד.		
הלכה איתמר	מר סבר: [ריש לקיש]										◇	■	!	◇	פד.
מטין איתמר.	ומר סבר: [רבי יוחנן]										◇	■	!	◇	פד.
קריביה דר' יוחנן תפוס פרה דיתמי מסימטא, אתו לקמיה דר' יוחנן													○	◇	פד.
שפיר תפסתוה.	אמר להו: [רבי יוחנן]												■	◇	פד.
אתו לקמיה דרבי שמעון בן לקיש													○	פד.	

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

כתובות-הכותב לאשתו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
זילו אהדור.	אמר להו: [ריש לקיש]											◇
אתו לקמיה דרבי יוחנן,												○
מה אעשה, שכנגדי חלוק עלי.	אמר להו: [רבי יוחנן]											◇
ההוא בקרא דיתמי דתפסי תורא מיניה, בע"ח אמר: מחיים תפיסנא ליה, ובקרא אמר: לאחר מיתה תפסיה, אתו לקמיה דרב נחמן												○ ◇
אית לך סהדי דתפסיה?	אמר ליה: [רב נחמן]											^
אמר ליה: לאו												!
מגו דיכול למימר לקוח הוא בידי, יכול נמי למימר מחיים תפיסנא ליה.	אמר ליה: [רב נחמן]											◇
הגודרות אין להן חזקה	והאמר ר"ל:											◇
שאני תורא, דמסירה לרועה.												◇
דבי נשיאה תפוס אמתא דיתמי מסימטא, יתיב ר' אבהו ור' חנינא בר פפי ור' יצחק נפחא ויתיב רבי אבא גבייהו												○ ◇
שפיר תפסיתוה.	אמר להו: [ר' אבהו ור' חנינא בר פפי ור' יצחק נפחא]											◇
משום דבי נשיאה נינהו מתנפיתו להו? והא דון דייני כר' טרפון, ואהדריה ריש לקיש עובדא מינייהו.	אמר להו ר' אבא:											◇
יימר בר חשו הוה מסיק ביה זוזי בההוא גברא, שכיב ושביק ארבא, א"ל לשלוחיה: זיל תפסה ניהליה, אזל תפסה.												○ ◇
את תופס לב"ח במקום שחב לאחרים	פגעו ביה רב פפא ורב הונא בר' דרב יהושע:											◇
התופס לבע"ח במקום שחב לאחרים - לא קנה.	ואמר רבי יוחנן:											◇
תפסוה אינהו, רב פפא מימלח מלוחי, רב הונא בריה דרב יהושע ממתח לה באשלא												○ ◇
מר אמר: אנא קנינא לה לכולה, ומר אמר: אנא קנינא לה לכולה.												■
והוא שצבורין ומונחין ברה"ך	פגע בהו רב פנחס בר אמי, אמר להו, רב ושמואל דאמרי תרוייהו:											◇
אנן נמי מחריפותא דנהרא תפיסנא.	אמרו ליה: [רב פפא ורב הונא בר' דרב יהושע]											!
אתו לקמיה דרבא												○
קאקי חזירי משלחי גלימי דאינשי	אמר להו: [רבא]											◇
והוא שתפסה מחיים.	הכי אמר רב נחמן:											◇
אבימי בריה דרבי אבהו הוו מסקי ביה זוזי בי חזאי, שדרינהו ביד המא בריה דרבה בר אבהו, אזל פריענהו.												○ ◇
הבו לי שטרא	אמר להו: [חמא בריה דרבה בר אבהו]											○
אמרו ליה: סיטראי נינהו.												○ ◇
אתא לקמיה דרבי אבהו	[חמא בריה דרבה בר אבהו]											○
אית לך סהדי דפרעתינהו?	א"ל: [רבי אבהו]											^
לא	אמר ליה: [חמא בריה דרבה בר אבהו]											!
מיגו דיכולין לומר לא היו דברים מעולם, יכולין נמי למימר סיטראי נינהו.	א"ל: [רבי אבהו]											◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ קושיא-challenge ? שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

כתובות-הכותב לאשתו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לענין שלומי שליח, מאי?												◇
חזינן, אי א"ל שקול שטרא והב זוזי - משלם, הב זוזי ושקול שטרא - לא משלם.	רב אשי:											◇
ולא היא, בין כך ובין כך משלם, דא"ל: לתקוני שדרתיך ולא לעוותי.												◇
ההיא איתתא דהווי מפקדי גבה מלוגא דשטרי, אתו יורשים קא תבעי ליה מינה, אמרה להו: מחיים תפיסנא להו. אתאי לקמי' דרב נחמן												◇
אית ליה סהדי דתבעוה מינך מחיים ולא יהבית ניהליה?	אמר לה: [רב נחמן]											◇
א"ל: לא.												◇
א"כ, הווי תפיסה דלאחר מיתה, ותפיסה דלאחר מיתה לא כלום היא.	[רב נחמן]											◇
ההיא איתתא דאיחייבא שבועה בי דינא דרבא	[רבא]											◇
ידענא בה דחשודה אשבועה	אמרה ליה בת רב חסדא:											◇
אפכה רבא לשבועה אשכנגדה.	[רבא]											◇
זימנין הווי יתבי קמיה רב פפא ורב אדא בר מתנא, אייתו ההוא שטרא גביה	[רבא]											◇
ידענא ביה דשטרא פריעא הוא	א"ל רב פפא:											◇
איכא איניש אחרנא בהדי' דמר?	א"ל: [רבא]											◇
לא	א"ל: [רב פפא]											◇
אע"ג דאיכא מר, עד אחד לאו כלום הוא.	א"ל: [רבא]											◇
ולא יהא רב פפא כבת רב חסדא?	א"ל רב אדא בר מתנא:											◇
בת רב חסדא קים לי בגויה, מר לא קים לי בגויה.	[רבא]											◇
השתא דאמר מר: קים לי בגויה מילתא היא, כגון אבא מר ברי דקים לי בגויה, קרענא שטרא אפומיה.	רב פפא:											◇
קרענא ס"ד?												◇
אלא, מרענא שטרא אפומיה.	[רב פפא]											◇
ההיא איתתא דאיחייבא שבועה בי דינא דרב ביבי בר אבוי, אמר להו ההוא בע"ד: תיתי ותישתבע במאתין, אפשר דמיכספא ומודיא												◇
אמרה להו: כתבו לי זכוותא דכי משתבענא יהבי לי												◇
כתבו לה.	אמר להו רב ביבי בר אבוי:											◇
משום דאתיתו ממולאי אמריתו מילי מוליתא?	רב פפי:											◇
האי אשתרא דדייני דמיכתבא מקמי דנחו סהדי אחתימות ידיהו - פסולה	הא אמר רבא:											◇
אלמא מיהזי כשיקרא, ה"נ מיהזי כשיקרא.												◇
וליתא, מדרב נחמן												◇
אפי' מצאו באשפה, וחתמו ונתנו לה - כשר	דאמר רב נחמן, אומר היה ר"מ:											◇
ואפי' רבנן לא פליגי עליה דר' מאיר - אלא בגיטי נשים, דבעינן כתיבה לשמה, אבל בשאר שטרות מודו ליה												◇
שטר שלוה בו ופרעו - אינו חוזר ולוה בו, שכבר נמחל שיעבודו	דאמר רב אסי אמר ר' יוחנן:											◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

כתובות-הכותב לאשתו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
טעמא דנמחל שיעבודו, אבל למיחזי כשיקרא לא חיישינן.												◇
ההוא גברא דאפקיד שב מרגניתא דציירי בסדינא בי רבי מיאשא בר בריה דר' יהושע בן לוי, שכיב ר' מיאשא ולא פקיד, אתו לקמיה דר' אמי												◇
חדא, דידענא ביה בר' מיאשא בר בריה דר' יהושע בן לוי דלא אמיד ועוד, הא קא יהיב סימנא.	א"ל: [רבי אמי]											◇
ולא אמרן - אלא דלא רגיל דעייל ונפיק להתם, אבל רגיל דעייל ונפיק להתם, אימא איניש אחרינא אפקיד ואיהו מיהוזא חזא.												◇
ההוא גברא דאפקיד כסא דכספא בי חסא, שכיב חסא ולא פקיד, אתו לקמיה דרב נחמן												◇
ידענא ביה בחסא דלא אמיד ועוד, הא קא יהיב סימנא.	אמר להו: [רב נחמן]											◇
ולא אמרן - אלא דלא רגיל דעייל ונפיק להתם, אבל רגיל דעייל ונפיק להתם, אימר איניש אחרינא אפקיד ואיהו מיהוזא חזא.												◇
ההוא דאפקיד מטכסא בי רב דימי אחוה דרב ספרא, שכיב רב דימי ולא פקיד, אתא לקמיה דרבי אבא												◇
חדא, דידענא ביה ברב דימי דלא אמיד ועוד, הא קא יהיב סימנא.	אמר להו: [רבי אבא]											◇
ולא אמרן - אלא דלא רגיל דעייל ונפיק להתם, אבל רגיל דעייל ונפיק להתם, אימא איניש אחרינא אפקיד ואיהו מיהוזא חזא.												◇
ההוא דאמר להו: נכסיי לטוביה, שכיב, אתא טוביה												◇
הרי בא טוביה.	רבי יוחנן:											◇
אמר טוביה ואתא רב טוביה: לטוביה אמר, לרב טוביה לא אמר ואי איניש דגיס ביה - הא גיס ביה												◇
אתו שני טוביה: שכן ותלמיד חכם - תלמיד חכם קודם, קרוב ות"ח - ת"ח קודם.												◇
שכן וקרוב, מאי?	איבעיא להו:											◇
(משלי כ"ז) טוב שכן קרוב מאח רחוק.	ת"ש:											◇
שניהם קרובים ושניהם שכנים ושניהם חכמים: שודא דדייני.												◇
תא אימא לך מילתא מעליותא דהוא אמר אבון	רבא לבריה דרב חייה בר אבין:											◇
המוכר שטר חוב לחבירו וחזר ומחלו - מחול, ואפילו יורש מוחל	[רב חייה בר אבין]-הא דאמר שמואל:											◇
במכנסת שטר חוב לבעלה וחזרה ומחלתו - שאינו מחול, מפני שידו כידה.	מודה שמואל:											◇
קריבתיה דרב נחמן זבינתה לכתובתה בטובת הנאה, איגרשה ושכיבה, אתו קא תבעי לה לברתה												◇
ליכא דליסבא לה עצה, תיזיל ותיחלה לכתובתה דאמה לגבי אבוה, ותירתה מיניה.	אמר להו רב נחמן:											◇
שמעה, אזלה אחילתה.												◇
עשינו עצמינו כעורכי הדיינין.	רב נחמן:											◇
מעיקרא מאי סבר, ולבסוף מאי סבר?												◇
מעיקרא סבר: (ישעיהו נח) ומבשרך לא תתעלם, ולבסוף סבר: אדם חשוב שאני.												◇
המוכר שטר חוב לחבירו וחזר ומחלו - מחול, ואפי' יורש מוחל.	גופא, אמר שמואל:											◇
ואי פקח הוא, מקרקש ליה זוזי וכתב ליה שטרא בשמיה.	רב הונא בריה דרב יהושע:											◇
מאן דדאין דינא דגרמי - מגבי ביה דמי שטרא מעליא, מאן דלא דאין דינא דגרמי - מגבי ביה דמי נירא בעלמא.	אמיר:											◇
הוה עובדא וכפייה רפרם לרב אשי, ואגבי ביה כי כשורא לצלמי.												◇

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O</p>		<p>מקרא-key:</p>	
<p>כתובות-הכותב לאשתו</p>		<p>מימרא</p>		<p>מאן דאמר</p>	
				<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>	
פז:	◊	■	◊	סבר רמי בר חמא למימר:	שבועה דאורייתא, דקא טעין מאתים וקא מודה ליה במאה, הויא ליה הודאה במקצת הטענה, וכל המודה במקצת הטענה ישבע
פז:	◊	◊	◊	רבא:	שתי תשובות בדבר: חדא, דכל הנשבעין שבתורה - נשבעין ולא משלמין, והיא נשבעת ונוטלת: ועוד, אין נשבעין על כפירת שיעבוד קרקעות.
פז:	◊	■	◊	אלא אמר רבא:	מדרבנן, דפרע דייק, דמיפרע לא דייק, ורמו רבנן שבועה עלה כי היכי דתידוק.
פז:	◊	▲	◊	איבעיא להו:	פוגמת כתובתה בעדים, מהו? אם איתא דפרעה - בעדים הוה פרע לה, או דלמא איתרמוי איתרמי ליה?
פז:	◊	■	◊	ת"ש:	כל הנשבעין שבתורה - נשבעין ולא משלמין ואלו נשבעין ונוטלין: השכיר, והנגול, והנחבל, ושכנגדו חשוד על השבועה, וחונגי על פנקסו, והפוגם שטרו שלא בעדים
פז:	◊	◊	◊		שלא בעדים אין, בעדים לא.
פז:	◊	!	◊		לא מיבעיא קאמר, לא מיבעיא בעדים - דודאי צריכה שבועה, אבל שלא בעדים - אימא תיהוי כמשיב אבידה ותשקול בלא שבועה, קמ"ל.
פז:	◊	▲	◊	איבעיא להו:	הפוגמת כתובתה פחות משה פרוטה, מהו? מי אמרינן כיון דקא דייקא כולי האי קושטא קא אמרה, או דלמא איערומי קא מערמא?
פז:	◊	■	◊		תיקו.
פז:	◊	▲	◊	איבעיא להו:	פוחתת כתובתה, מהו? מי אמרינן היינו פוגמת, או דלמא פוגמת מודיא במקצת, הא לא קא מודיא במקצת?
פז:	◊	■	!	ת"ש:	פוחתת תפרע שלא בשבועה, כיצד? היתה כתובתה אלף זוז, ואמר לה התקבלת כתובתיך והיא אומרת לא התקבלתי ואינה אלא מנה - נפרעת שלא בשבועה.
פז:	◊	◊	◊		במאי גביא? בהאי שטרא, האי שטרא חספא בעלמא הוא
פז:	◊	!	◊	רבא בריה דרבה:	באומרת אמנה היתה לי ביני לבינו.
פז:	◊	■	◊		עד אחד מעידה שהיא פרועה.
פז:	◊	■	◊	סבר רמי בר חמא למימר:	שבועה דאורייתא, דכתיב: (דברים י"ט) לא יקום עד אחד באיש לכל עון ולכל חטאת, לכל עון ולכל חטאת הוא דאינו קם אבל קם הוא לשבועה
פז:	◊	■	■	ואמר מר:	כל מקום שהשנים מחייבין אותו ממון, אחד מחייבו שבועה
פז:	◊	◊	◊	רבא:	שתי תשובות בדבר: חדא, דכל הנשבעין שבתורה - נשבעין ולא משלמין, והיא נשבעת ונוטלת ועוד, אין נשבעין על כפירת שיעבוד קרקעות.
פז:	◊	■	◊	אלא אמר רבא:	מדרבנן, כדי להפיס דעתו של בעל.
פז:	◊	■	◊	רב פפא:	אי פיקח הוא, מייתי לה לידי שבועה דאורייתא, יהיב לה כתובתה באפי חד סהדא, וסמיך סהדא קמא אסהדא בתרא, ומוקים להו להנך קמאי במלוה.
פז:	◊	◊	◊		היאך סמיך סהדא קמא אסהדא בתרא?
פז:	◊	■	◊	אלא אמר רב שישא בריה דרב אידי:	יהיב לה כתובתה באפי סהדא קמא וסהדא בתרא, ומוקים לה להנך קמאי בהלוואה.
פז:	◊	◊	◊	מתקיף לה רב אשי:	אכתי יכולה למימר ב' כתובות הוא?
פז:	◊	■	◊	אלא אמר רב אשי:	הוא דמודע להו.